

С. ГУРЗО в ролята на Сергей Тюленин
във филма „Млада гвардия“

Да се учим от братската съветска кинематография!

Като следват указанията на Централния комитет на Българската партия в областта на кинематографията и като прилагат болшевишка критика и самокритика, ръководителите и творческите работници на съветската кинематография осигуряват успешното идейно-художествено развитие на най-масовото от всички изкуства — киното.

Висококачествените постижения на тези кинотруженици напълно заслужено се оценяват от милионите съветски зрители и цялото прогресивно човечество.

Хората на кинематографията в страните на новите демокрации непрестанно следят идейния и художествен растеж на съветската кинематография, като си вземат добра поука и следват нейния пример.

Българската кинематография, която също следи за този възход, трябва непрестанно да черпи поука от всичко хубаво, което братската съветска кинематография създава. Трябва да следваме всички добри примери, които ще ни служат като указатели и като същевременно се стараем да открием и отстраняваме на време своите грешки. В това отношение ние можем много да се поучим от другарите в съветската кинематография.

Не може човек да не се възхити от смелата и честна самокритика, която си прави ръководството на съветската кинематография. Това е сигурен залог за нейното успешно по-нататъшно развитие и постигане на все по-добре резултати.

Другарят Болшаков (министър на съветската кинематография) в статията си **»За високо идейно-художествено качество на филмите«**, напечатана в съветското списание **»Искусство кино«** (брой 5 от 1948 г.) чистосърдечно, по болшевишки, изтъква допуснатите грешки в производствения план за 1948 година.

Той признава, че в Министерството на кинематографията съществува неправилно гледище относно създаване на голямо количество филми. Това е станало причина да бъдат привлечени в кинопроизводството **недостатъчно опитни режисьори**, вследствие на което някои от създадените филми са слаби. Той добавя също, че с оглед да бъдат създадени повече филми, киностудията често са пусkali в производство **низкокачествени, недообработени сценарии**.

Другарят Болшаков пише:

»За съжаление някои киноейци все още не разбират отговорността си пред народа, когато създават своите произведения. Това не желаят да разберат преди всичко хора, които са свикнали да се отнасят безотговорно към своите задължения като творчески работници. Техните филми са лоши, посредствени и хилави в идейно-художествено отношение.«

Четеш статията и мислиш за българската кинематография. Неволно си правиш извод и то напълно основателен, че тази статия като че ли е писана нарочно за българската кинематография — за нашето кинопроизводство. Защото точно същит грешки правим и ние, с тази разлика, че мнозина от нас, които минават за **»всезнаещи«**, не забелязват, или не искат да забелязват своите грешки, макар понякога на време да им се отправят предупреждения.

Трябва да признаем, че някои с високо вдигнати глави не желаят да виждат грешките си, като продължават да грешат и то главно поради своето всезнайничество. То ги заслелява и не им позволява да се огледат и разкритикуват своята дейност.

Другарят Болшаков предлага на киноейците да се провикнат от мисълта, че поставените пред тях задачи ги задължават да разгъват кинотворчеството не в ширина, а в дълбочина т. е. да създават по-малко, но висококачествени филми:

да съсредоточат вниманието си преди всичко в повишаване на идейно-художественото им качество.

Тази забележка напълно важи и за нашата кинематография. Ние страдаме от същата болест — стремим се да създаваме повече филми (за сега само късометражни), като това става за сметка на тяхното качество. Тази болест трябва бързо да се цери. Какво трябва да бъде лечението в това направление, ни сочи следният цитат от гореспоменатата статия:

»Основните условия, които определят качеството на един филм са: добрият сценарий, голямото майсторство и професионален опит на режисьора, оператора и художника.«

Ето какво трябва да има пред вид **»Българска кинематография«**, когато строи своя производствен план. Количеството на филмите, които трябва да бъдат планирани, се обуславя от наличието на пълноценни творчески кадри, които да могат да осъществят този производствен план.

Другарят Болшаков казва по-нататък, че трябва да се засили контрола по отношение на идейно-художественото качество на филмите още в самия процес на тяхното създаване. За тази цел трябва да се въведе редовно преглеждане и обсъждане на заснетия материал от всеки филм. Това ще позволи още в самия процес на снимане на филма да се поправят някои допуснати грешки и недостатъци.

Това, естествено, важи още повече за българската кинематография, която няма достатъчно опитни творчески работници. Колективното обсъждане на заснетия материал ще бъде от голяма полза за самите създатели на филмите. Надяваме се, че никой няма да оспори тази установена истина. Но кой би могъл най-добре да провежда технически този контрол? Художественият съвет при Комитета за наука и изкуство не ще може да се занимава с това; редакторат при българската кинематография няма; сценарната комисия също не е в състояние. С тази задача най-добре би могъл да се справи художественият съвет при кинопроизводствения сектор, но за съжаление такъв съвет все още не е обособен.

От особено значение за повишаване идейно-художественото равнище на филмите е работната снимачна книга (режисьорският сценарий). В нашето кинопроизводство до сега почти не се е практикувало изработването на истинска работна снимачна книга. В същност, без работна книга, утвърдена от директора на производството, не трябва да се снима нито един филм.

В Съветския съюз изобщо не се пристъпва към работа над един филм без работна книга, и въпреки това, другарят Болшаков заостря наново вниманието на съветските киноейци върху работната книга, защото тя има решаващо значение при създаването на висококачествени филми. Работната книга по своята същина съвзвоява като творческа експликация — прераждане на кинематографичен език идеята, образите, сюжетните положения, легнали в основата на литературния сценарий. При изготвянето на работната книга, режисьорът (едно от задълженията на когото е и нейното изготвяне) трябва да вижда и извае в най-малки подробности бъдещия филм и цялата негова композиция. Той не трябва нито за минута да забравя това.

Това са някои от основните моменти, които трябва да научим от братската съветска кинематография и добре да ги усвоим. Едно от най-съществените условия да станем пълноценни създатели на идейно-художествени филми си остава безусловно усвояването на марксистко-ленинската естетика, която трябва да се разработва и прилага в киноизкуството.

Този въпрос, обаче, е необходимо да бъде обсъден по-обстойно и ще бъде предмет на други бъдещи изказвания.

Н. Боровишки

КИНОТО И ПРОЕКТО-РЕЗОЛЮЦИЯТА ПО МАРКС-ЛЕНИНСКАТА ПРОСВЕТА И БОРБАТА НА ИДЕОЛОГИЧНИЯ ФРОНТ

Под ръководството на героичната РП(к) в изминалите 4 години у нас народните маси действително бяха извикани към най-активен културен живот. Показатели за това има много. Единствената зала на столичния Народен театър, която преди 9 септември често беше полупразна, сега се оказва тясна да побере масовата публика. Поради това се наложи да се открие филиал (в «Славянска беседа»). Същото е и в цялата страна. Създадените държавни театри не могат да обслужат хилядната публика в техните райони. Тиражите на художествената и маркс-ленинска литература са достигнали размери, каквито у нас никога не са били познавани. Никога по-рано не са били изнасяни толкова концерти и никога те не са били така масово посещавани.

Народните маси бързо пораснаха в културно отношение. Те вече не са само пасивна зрителска маса, която приема всичко каквото ѝ се поднесе, а все повече навлиза в културния ни живот със своята здрава критика и изисквания и сама вече взема живо участие в хилядите самодейни художествени колективи, където често се постигат значителни художествени резултати, което се подчерта на тазгодишния фестивал. Повече от 6000 изпълнители в 140 колектива взеха участие в този фестивал. В тази самодейност ще се възпитат новите кадри за нашето ново изкуство. Чрез тази огромна възторжена самодейност ще се повдигне културният уровень и възискателност на нашата публика. Това от своя страна води до много по-голяма възискателност спрямо творците в различните области на нашето изкуство.

Ето защо резолюцията по маркс-ленинската просвета и борбата на идеологическия фронт (чийто проект бе публикуван и разглеждан във всички институти и парт. организации) и която се разглежда от партийния конгрес, ще изиграе наистина историческа роля за укрепването, задълбочаването и изграждането на истинска социалистическа култура в нашата страна.

Тук именно трябва да се подчертае огромната роля, която е предоставена на киното, като «най-важното» и «най-масовото» от изкуствата. Че, това е така говорят и сухите статистически цифри от досегашната практика на държавната ни кинематография. През 1947 г. ние имаме значително увеличение на зрителите, чието число достигна до 27 милиона. За 1948 г. данните сочат че до края на годината техният брой ще достигне 40 милиона, а за 1949 г. «Бълг. кинематография» е запланирала привличането и обслужването на 50 милиона зрители. Само столичните кина обслужват всекидневно повече от 20 хиляди зрители. Това е публика чийто размери не може да достигне никое друго изкуство.

Ето защо и в това направление посочената по-горе резолюция ще има да изиграе решителна роля за развитието

на нашата кинематография, тъй като тя поставя конкретни задачи и изисквания от ръководителите и творческите работници в нашата кинематография, така както преди 2 години историческото постановление на ВКП(б) в СССР направи основна критика и постави конкретни задачи на съветската кинематография, която днес е истински водеща кинематография в света, просвещаваща и мобилизираща милионите зрители на борба за истинска прогресивна култура, за демокрация, мир и социализъм.

В това постановление, издадено по повод филма «Великият живот», се казва между другото: «Съветският зритель израсна, неговите културни нужди и изисквания се увеличиха, а партията и правителството и занапред ще култивират в народа изискания вкус и висока възискателност към произведенията на изкуството». Във връзка с това постановление министърът на кинематографията И. Болшаков бележи в една своя статия: «В нашата страна киното има особено значение, като едно от най-мощните средства за комунистическото възпитание на масите. Иденте, вложени във филмите, спомагат за изграждане на мирогледа на съветските хора. На пушкането на екрана на всеки нов филм се отдава голямо държавно значение. Затова напълно законно и справедливо се явява изискването, предявено от нашата партия, нашето правителство и др. Сталин към работниците от съветската кинематография — непрестанно да се повишава идейно-художественото равнище на киноизкуството, да се създават ярки, правдиви и дълбоко-идейни кинопроизведения».

За нашата млада кинематография това постановление и тези изисквания, естествено, ще трябва да бъдат основните стимули на нейното развитие, а точка «И» от чл. 13 на проекто-резолюцията на ЦК на РП(к) ще трябва да стане задължителната практическа програма при осъществяване на новата филмова продукция.

Безспорен факт е, че нашата млада кинематография след 9 септември получи мощен тласък за своето развитие. Той дойде от сериозната подкрепа, която тя получи от ОФ правителства, от непрестанните грижи, съвети и упътвания от страна на партията и от непосредствените и мъдри указания на нашия любим учител др. Г. Димитров.

Нашият кинопреглед прерасна от съветско-фашистка хроника и идеен пасквил във филмов преглед, отразява

Из филма «България».

ващ героизма на нашия трудещ се народ за възстановяване на ограбената ни родина и изграждане нейното благоденствие по пътя на социализма, кинопреглед, който отразява огромното творчество и културен възход на страната ни и мобилизира народните маси за непрестанна борба за осъществяване мира и социализма в нашата страна.

Създадоха се редица късометражни, хроникално-документални, научно-популярни и културни филми, като: «1 май — празник на труда», «9 септември — празник на победата» (през всяка от изтеклите четири години), «По пътя на съревнованието», «Живият мост на Дунава», «София — Будапеща» и др.; «Светли дни», «Борбата с беса», «Черното злато», «Нови хора» (с героинята на труда Маруся Тодорова), «Електрификацията», «Ханнбоаз», «Перник — Волуяк» и др., а напоследък «Пловдивският мострен панаир», «Гребни походи на Черно море и Дунав» и др.

Някои от тези филми, като «Хора всред облаците» и «Сватба на село», първият реализиран от Зах. Жандов, а вторият от Ст. Христов, получиха на фестивала във Венеция през лятото на 1947 г. международно признание.

Предстоят да се пуснат наскоро още редица нови научно-популярни филми, като «Дългият път на цигарата», «Нашето Черноморие», «Побитите камъни», «Прелетните птици», «Новата младеж», филм за нашите Т.К.З. стопанства и др.

Прочистен бе почти напълно нашият екран от чуждестранните упадъчни филми. Наложиха се окончателно изисканият във всяко отношение съветски филм. Това от своя страна доведе до увеличение на повече от два пъти числото на кинозрителите.

През изтеклите четири години нашата кинематография е отразила и редица прояви на мощната и героична РП(к).

П. Здравелин

(Продължава на стр. 5)

Българските кинематографисти за конгреса на БРП (к)

Петият конгрес на БРП (к), партията, която обедини целия български народ под знамето на непобедимия Отечествен фронт, бе очакван с голям интерес и надежда от всички слоеве на народа ни, от цялата наша народна интелигенция, от всички наши културни дейатели. С право се очаква, че Петият конгрес ще даде нов тласък и ще начертает пътищата и темповете, по които нашият народ ще се втурне в решителния етап — щурм за построяване социализма в нашата страна, а именно осъществяване на първата Димитровска петилетка.

Българските киноработници, събрани сега за първи път под един общ покрив в създаденото от нашето народно правителство държавно предприятие „Българска кинематография“, очакват също в напрегнато състояние Петия конгрес на славната БРП (к), решени твърдо да осъществят на всяка цена решенията, които конгресът ще вземе относно бъдещето на нашата млада кинематография. Всички кинотворци, членове на Партията и безпартийни, със задръжни усилия, помагайки си един на друг, ще изпълнят поставените пред тях задачи от народното правителство, от славната БРП (к) и от народния вожд и учител др. Георги Димитров.

Впрочем, ето какво мислят нашите кинотворци във връзка с историческия Петия конгрес на БРП (к). Родоначалникът на българското филмово изкуство, неуморният пионер в нашата родна кинематография, ВАСИЛ ГЕНДОВ:

„Петият конгрес на Българската работническа партия (к) е всенароден израз за пълното ликвидиране на деспотичната буржоазна класа, която чрез капитала държеше в робство широките народни маси. В Петия конгрес

българските филмови дейци виждат освобождението от лапите на капитала филмово изкуство, на което се чертаят вече пътища за неговото истинско народно-полезно развитие.“

Известният наш филмолог ГЕОРГИ СТ. ГЕОРГИЕВ:

„Петият конгрес на БРП (к), който има тежката задача да обхване и организира интегрално мероприятията на социалистическото строителство в младата ни република, безспорно ще възложи мобилизиращи обществено-възпитателни и народо-образователни задачи на начеващата българска кинематогра-

фия и чрез индустриализирането ѝ през първата наша петилетка, тя наистина ще стане един от могъщите фактори за преустройството на целокупния ни живот. Блестящото изпълнение на тези задачи е над всяко съмнение. Днес не съществува друго изобразително изкуство с неповторимите качества на киното: да възпроизвежда невероятно лесно и бързо документалната истина от живота с такъв убедителен реализъм и то в момента, когато събитията стават, както и да въздействува с такава неотразима емоционалност върху народните маси. Тези естествени качества на киното, обединени с грижите за една висока социална идейност и художествен подход в нашето кинопроизводство, с високата квалификация на нашите киноработници, с плана за една гъста кинематографична мрежа по цялата страна — ето главните ударни задачи, на които конгресът трябва да даде подкрепа и мощен тласък.“

Първият наш дипломиран киноработник-режисьор, получил образованието си в СССР, режисьор на късометражния филм „Нови хора“, НИКОЛА БОРОВИШКИ:

„Комунизмът е бъдещето. Да си истински комунист, значи да си строител на бъдещето. Има ли по-голямо шастие от това!

Партията ни показва пътя, по който да служим на трудещите се за изграждане на тоза бъдеще. Киното дава из-

ключителни възможности за идейно и научно възпитание на народа.“

Като творчески киноработник, със своето изкуство ще продължавам да мобилизирам трудещите се към изпълнение на решенията на историческия Петия конгрес на моята партия, строяща бъдещето — комунизъм.“

БОНЧО КАРАСТОЯНОВ, отличният наш кинооператор, заснел с майсторство и проникновение редица късометражни филми („Светли дни“, „Нови хора“ и др.):

»Късометражните продукции и седмичният кинопреглед у нас, след 9. IX. 1944 г. добиват все по-определен облик, очертавайки с постоянно растяща сигурност идейния път на нашето кинотворчество.

Следвайки примера на нашите славянски събратя и черпейки поука от 30-годишния опит на съветската кинематография, българските кинодейци имат сега, повече от всякога, най-широка възможност да разгънат своите творчески сили и час по-скоро да създадат също и истински художествени игрални филми, отразяващи пълнокръвно ръководните идеи на нашето съвремие.

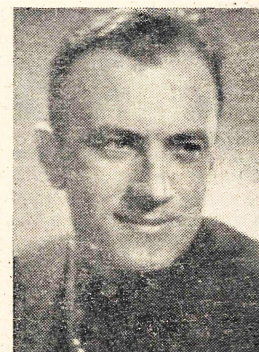
Особеното внимание, което Отечественият фронт полага за изкуството, нау-

ката и културата на българския народ, както и всестранните грижи на народното ни правителство за постигане бърз възход на българската кинематография, намират не тстъпна поддръжка в лицето на Работническата партия

комунисти. Тази поддръжка ще намери в Петия партийен конгрес своето върховно утвърждение, което ще даде сигурен тласък за още по-дейно и целенасочено израстване и истински разцвет на нашето младо киноизкуство.“

ЗАХАРИ ЖАНДОВ, създател на „Хора сред облаците“ (получил Първа награда на международния кинофестивал във Венеция през 1947 г.), „Един ден София“ и др.:

„9 септември 1944 год. се явява като преломна дата и за българския филм. От прелпятието „Българско дело“, от частната капиталистична инициатива, ние трябваше да нараснем и израстнем, за да станем

„Българска кинематография.“ — мероприятиято, около което е събрано всичко свързано с киното в НР България. Тежък път трябваше да се измине: усилия за качество и количество, прилагане на два закона за кинематографията, национализация и накрая реорганизация.

Не случайно Петият конгрес на БРП (к) — партийата водач и идеолог на

Отечествения фронт, ни заварва в един от най-решителните за кинематографията ни моменти, когато се правят последните опити за завършване на нашата реорганизация и се подготвяме за снимането на първите държавни художествени филми.

Ние кинематографистите чакаме с надежда решенията на Петия конгрес, които ще се окажат решителни за тематичните задачи, организацията, производството и изобщо за предстоящия развой на българското киноизкуство. »

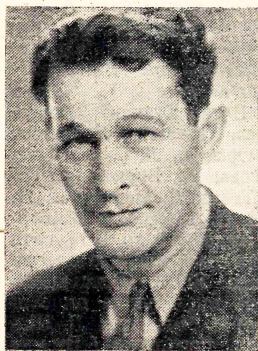
ВАСИЛ ХОЛИОЛЧЕВ, филмов оператор с будно око на общественик, участник в испанската гражданска война :

» Народното въстание на 9. IX. 1944 г. освободи народа от икономическо и политическо робство и му отвори широко вратите към прогреса и културата.

Филмовото изкуство става народно и се зае да помага за осъществяването на социализма у нас.

Петият конгрес на славната БРП(к) се схваща от филмовите дейци като пътеводна звезда, която ще тласне нашето изкуство още по-смело напред по пътя на социалистическия реализъм. Преди всичко той ще постави повелително пред нас въпроса за създаването най-после на игралния художествен филм, който най-добре и най-лесно ще помогне за изпълнението на петгодишния стопански план и построяването на социализма у нас. »

Създателят на хубавия битов късометражен филм „Сватба на село“ (получил международно отличие), на филма „Черното злато“ и др., **СТОЯН ХРИСТОВ** :

„Петият конгрес на БРП(к) ще бъде исторически и за младата ни държавна кинематография, защото той ще постави пред българския народ множество задачи, които неминуемо ще трябва да бъдат отразени и в филмовите ни

творби. Но тези задачи от историческо значение за бъдещето на нашия народ ще трябва да бъдат превъплотени на екрана правдиво, с всички художествени средства на съвременното филмово изкуство. Това ще ни принуди да направим сили и способности до краен предел. Но то ще означава и мощен тласък напред за младата ни кинематография. Ето защо, Петият конгрес на партията ще бъде исторически и за нас, българските кинематографисти. »

Първият оператор в хрониката, лауреат на Комитета за наука, изкуство и култура, **АЛЕКСАНДЪР ВЪЛЧЕВ** :

„Петия конгрес на БРП(к) посрещам с радост; през целия период на моята работа — като оператор, който имаше основната задача да запечатава на филмовата лента нашия обществено-политически, стопански и културен живот от

9 септември до днес, можах непосредствено да бъда свидетел на оня изумителен възход и всеотдайно развитие на българския народ, в който партията на българските комунисти е вдъхновен организатор и могъщ двигател.

В борбата на идеологичния фронт против гнилата »западна« култура за изграждането на борчески социалистически светоглед, филмът, и специално документалната - хроникална филмова публицистика, ще изиграят решаваща роля. Горд съм, че аз, с моята камера, ще участвувам в тая борба за тържество на ленинско-сталинския идеологичен фронт — борба, чиято душа ще бъдат историческите решения на Петия конгрес на любимата партия, вожд на българските трудещи се. »

Музикалният оформител на повечето от нашите културни филми и на всекиседмичния кинопреглед, един от нашите неуморни киноработници, **ГЕОРГИ АНТОНОВ** :

„На лице е големият подем на българската кинематография, който на предстоящия конгрес на славната и героична Работническа партия — комунисти, ще получи своето върховно потвърждение. Ние българските кинематографисти,

очакваме с нетърпение историческите решения на тоя конгрес, които ще ни вдъхновяват за нова творческа работа, която да отразява най-правилно ръководните идеи на днешния момент и която ще ни посочи пътя към цялостното развитие за изграждане на социализма у нас. »

Това са, впрочем, мислите, чувствата и очакванията на всички български киноработници във връзка с историческия Пети конгрес на славната и борческа БРП(к), партията на трудолюбивия български народ, част от който са и българските киноработници.

Йор. Величков

КИНОТО И ПРОЕКТО-РЕЗОЛЮЦИЯТА ПО МАРКС-ЛЕНИНСКАТА ПРОСВЕТА И БОРБАТА НА ИДЕОЛОГИЧНИЯ ФРОНТ

(Продължение от стр. 3)

В нашите кинопрегледи са намирали отражение често отделни моменти от живота на партията като нейни събрания, митинги, борба против реакцията и остатъците на фашизма. Популяризираха се нейните водачи изтъкнати синове на народа ни и славната работническа класа. Отражение на партийната дейност имаме в късометражния филм напр. »Вестникът герой« — по случай 25 год. на в-к »Работническо дело«.

И все пак се допуснаха редица слабости в развитието на нашата кинематография. Преди всичко не се използваша в максимални размери възможностите на киното като най-могъщо средство за идейно-политическо въздействие върху масите, чрез създаване на мрежа от киноclubове, създаване кина с непрекъсната проекция на документални, научно-популярни (български и съветски) филми и филмови прегледи, особено в столицата и по-големите градове. Все още на нашите екрани се проектират филми, които са продукция на упадъчното западно-европейско изкуство. Все още не е направено всичко, за още по-голямото популяризиране и разясняване на съветската филмова продукция, която е така разнообразна и тъй много допада на нашия народ.

Относно нашите късометражни филми трябва да се отбележи, че те все още се създават стихийно, без предварително разработен тематичен план, без предварително проконтролирани и работени сценарии.

Най-сетне пропуснаха се цели четири години без да се създаде наш национален по форма и социалистически по съдържание художествен (игрален) филм, който би изиграл ролята на мощен мобилизиращ стимул за още по-голяма борческа готовност, бдителност и творчески размах на нашите народни маси и нашата героична младеж, която с такъв възторг гледа съветските филми. Това е голям и с нищо неоправдан пропуск.

Ето защо, предложената от ЦК на партията проекто-резолюция, отнасяща се конкретно до нашата кинематография а така също и в останалата част, с която се поставя изискване за повеждане решителна борба против формализма и модернизма в нашето изкуство, за да възприеме то като свой основен метод социалистическия реализъм, — ще изиграе решителна роля за бързото и правилно развитие на нашата кинематография. Конкретните и мъдри изисквания и указания на партията, на др. Г. Димитров и на правителството, ще се превърнат в мощен тласък за преустройството на нашата млада кинематография, което ще ни осигури бърз възход и успех.

П. Здравелин

Людмила Целиковска и Павел Кадочников в една сцена из съветския филм „Повест за истинския човек“.

Международен преглед

СССР

Огромният успех на филма „Повест за истинския човек“

В Москва в 22 кина и много клубове и домове на културата се прожектира новият филм „Повест за истинския човек“.

През първите 5 дни повече от 700 000 души са видели филма. Постъпили са множество искания за колективно гледане на филма от предприятния, учебни заведения и обществени организации.

Интересно преминават срещите на зрителите с творческия колектив на филма — режисьора А. Столпер, главния оператор М. Мигдич, артистите П. Кадочников, Б. Добр нравов, Л. Сверлилин, Л. Целиковска. В обсъждането на филма, състояло се в кинотеатъра „Централен“ е взело участие и подполковник А. Покришкин, три пъти „Герой на Съветския съюз“, който отбелязва яркостта и правдивостта на образите във филма.

Кинокартината „Повест за истинския човек“ се отпечатва в 1200 копия на широка лента и 300 копия на тясна лента. Стоици копия от този филм вече се прожектират по екраните в страната.

Нов факултет за киноактьори

В Тбилиския театрален институт „Руставели“ са започнали занятията в новия факултет, който ще подготвя киноактьори. Във факултета са записани повече от 30 служители.

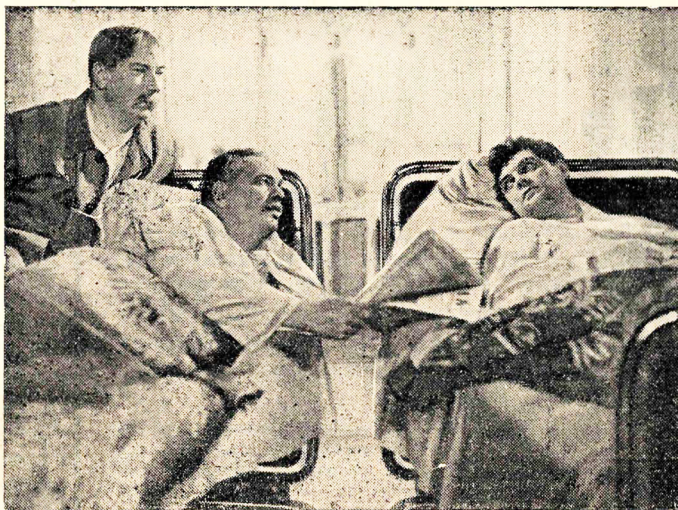
„Комсомолска Москва“

Още миналата зима, разработвайки плана за работата на комсомолската организация, студентите от режисьорския и операторския факултет във ВГИК предложили да се създаде кинооператорски факултет за московските комсомолци. Тази идея увлекла студентите-режисьори от класа на Г. Козинцев. С голямо въодушевление те започнали работа, която привлекла вниманието на целия институт. Запознаването с героите на съвременната сталинска петилетка и общуването с хора от различни професии, разширявало кръгозора на студентите, учило ги на уменията да

отбират най-яркото и типичното. И това, което студентите са видели при посещението на заводите, фабриките, строежите, аероклубовете, институтите и пр., е намерило отражение в техните режисьорски сценарии, които са добили характер на увлекателен разказ.

Филмът „Комсомолска Москва“ е сниман от 10 студенти-режисьори и 15 студенти-оператори. Повечето от създателите на филма са членове на комсомола. Веднага след пролетната изпитна сесия, студентите започнали снимките, които са били правени през цялото лято,

... и ето филмът е готов.

Из съветския филм „Повест за истинския човек“.

На екрана се появява надпис: „Посвещава се на славния юбилей на Ленино-Сталинския комсомол“.

Този филм говори за работата, учението и отдиha на младите москвичи. Тук е показана знаменитата стахановка от московския завод за малколитражни автомобили Ана Кузнецова, на която вестниците посветиха цели страници под заглавие — „Девойката, която заминава времето“. Тук е отразена работата на комсомолските младежки бригади, показан е вълнованият труд на много други забележителни комсомолци.

Съветската младеж страстно обича въздушния спорт. За това, как се овладява майсторството да се лети, разказва епизодът, посетен на младите ученици по летието.

Младият поет В. Бахнов и композиторът К. Молчанов са написали нарочно за този филм солрият и жизнерадостен „Марш на московския комсомол“.

Студентският филм „Комсомолска Москва“ е възвущ разказ на младите кинематографисти за техните другари-комсомолци. Кинооператорът се гледа с интерес и е сериозна учебна работа на комсомолците от ВГИК за 30-годишнината на ВЛКСМ.

„Студия на киноактьора“

Държавният „Театър на киноактьора“ е преустроен в „Студия на киноактьора“. В залите на студиите влизат осигуряване на кинопроизводството с високо-квалифицирани киноактьори, пока наиве спектакли на публиката и учебно-тренировачна работа.

За директор на студиите е назначен режисьорът А. Кузов, а за художествени ръководители — Сергей Герасимов и Михаил Ром. В трупата, която брои около 130 човека влизат: Елена Кузьмина, Тамара Макарова, Марина Ладина, Любов Орлова, Л. Сухаревска, Н. Алисова, Б. Вирков, Е. Гарин, Б. Тенин, С. Мартинсон, Н. Крючков, П. Алейников, М. Бернес, Б. Андреев и др. В трупата са приети също младите актьори завършили ВГИК (Всесоюзния държавен институт за кинематография) И. Макарова, Л. Шагалова, Л. Драновска („Влакът отива на изток“) С. Бондарчук, Г. Романов и др.

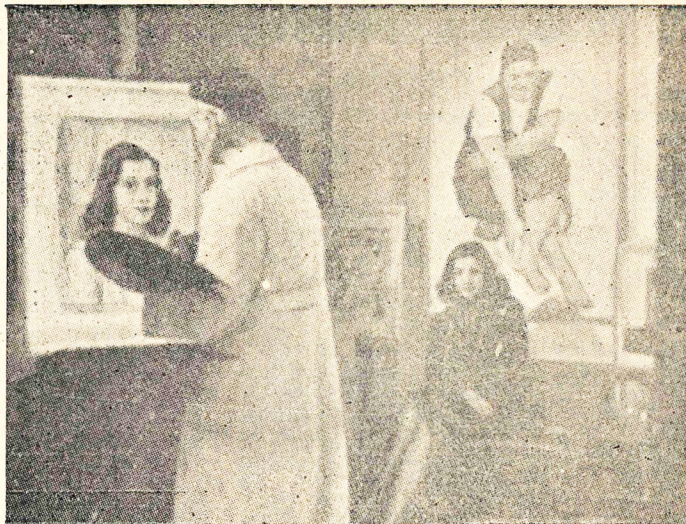
Както и досега, в студиите ще бъдат репетираны и показани пред публиката киноспектаклите на бъдещи филми. За сега се превъждат — „Пушкин“, постановка на Сергей Герасимов и „Тайната мисия“ постановка на Михаил Ром.

Театралният сезон на студиите на голямата сцена ще се открие със спектакъла „Млада гвардия“ в нов вариант.

Студията готви два спекта-

Сцена из новия чехословашки филм „Случай Z-8“.

Из българския късометражен филм „Един ден София“.

къла за голямата сцена — „Буря“ и „Ричард III“.

За малката сцена се готви вечер на едноактни пиеси от Горки, Гогол, Некрасов, Тургенев.

В студията систематически ще се четат лекции и провеждат семинари по основите на марксизмо-ленинизма и естетика.

Учебната програма включва занимания по техника на речта, художествено слово, пеене и пластика.

Домът на киното в Киев

Домът на киното в Киев е възобновил своята дейност. В плана на работата се предвижда обсъждане на нови съветски филми, среща на киноработниците с драматурзи, писатели, композитори, артисти и режисьори от театъра.

На първата вечер в Дома на киното министърът на кинематографията на Украинската република А. Кузнецов връчил на колектива на Студията за научно-популярни филми дадения на Международния фестивал в Марианске Лазне диплом за филма „Те виждат отново“.

Нова киностудия

В Свердловск е открита нова киностудия за научно-популярни и учебни филми. Започнати са вече снимки за няколко филма, посветени на електрификацията на колхозите в Свердловска област.

Преглед на кинотеатрите и селските подвижни кина

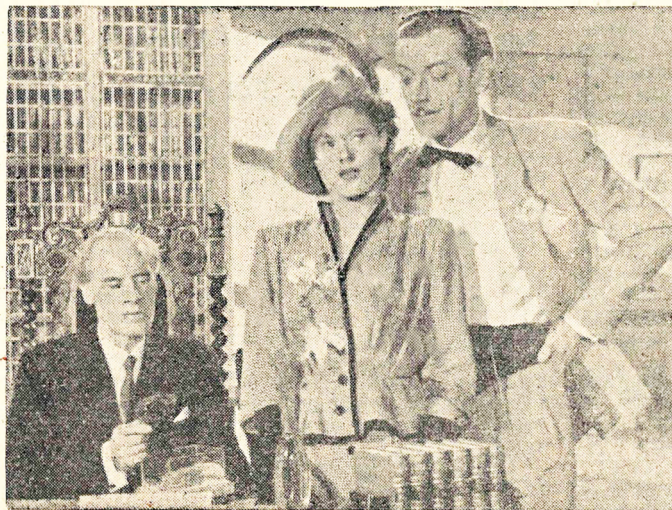
Министерството на кинематографията на СССР провежда всесъюзен преглед на работата на кинотеатрите, на подвижните кина, на районните отдели по кинификацията и киноремонтните пунктове. При преценяване на резултатите, ще се взимат предвид систематическото показване на документални и научно-популярни филми, качес-

ството на прожекцията на филмите повишаване културното обслужване на зрителите и др.

За ръководене на прегледа е създадена централна комисия под председателството на заместник министъта на кинематографията на СССР В. Рязанов. Прегледът ще трае до 1 декември.

„Холивуд на съд“

Така е озаглавена издадената напоследък в СССР книга на американския сценарист Кан. „Холивуд на съд“ е един обвинителен документ срещу нападението на американската реакция срещу културата в САЩ. В книгата се описва дейността на прословутата комисия за разследване на противоамериканска дейност, но е показано също и противодействието на прогресивните среди. Предадени са изявлението на видни прогресивни американски интелектуалци като Д. Х. Лоусън, Далтон Тлумбо, Алберт Малу, Ева Бейс и др.

Сцена из новия немски филм „Химия и любов“, производство на DEFA (съветска окупационна зона).

Чехословакия

Филм за индустриалния шпионаж

Завършва се новият чехословашки филм „Случай Z — 8“. Тази кинокартина показва работата в един голям стоманолъжен завод, в един от цеховете на който се изготвят части от метални стърготини. Интригата на филма се състои в опитването на чужди шпиони да овладеят тайната на това производство и в усилията на работниците от завода да разкрият плана на заговорниците. Във връзка с този филм режисьорът Мирослав Цикан е казал пред редакторите на печата следното:

„Когато ми бе поръчано да направя филма „Случай Z — 8“ аз си припомних нял ред престъпни образи, с които ми се случваше да се срещам по време на работата в киното. Пред мен минаха всички тези грабители, убийци, крадци и др., които аз по един или друг начин

по силата на властта, която ми дава киното, отправих зад решетките или на другия свят. Съдбата ми донесе възможност още един път да изиграя ролята на правосъдие. Но като прочетох сюжета втори път, аз разбрах, че ми е възложена много по-сложна и отговорна задача. Аз получавам възможност да наблюдавам едно от явленията, възникнали у нас след войната. Тези явления се умножаваха и закрепваха като достигнаха своя връх, когато станаха извор на февруарските събития през тази година. Аз исках, опирайки се на действителните събития, да покажа защо у нас трябва да станат разиграваните се през февруари събития. Място на действието за мен стана едно едро национализирано предприятие, а действащи лица — чехословашките работници. Обработката на сюжета аз започнах още през януари, така че самият живот ми помагаше. Общото развитие на събитията ми обясни причините за постъпките на тези, които със всички сили са се стремили да разрушат това, което нашите трудици си създаваха от месец май 1945 година.

Така аз написах сценарий на филма заедно с епохата. Във филма е изобразен несполучливият заговор на група престъпни, слаби и малодушни лица и тяхната борба с колектива на трудиците.

Мирослав Цикан е написал сценария на филма съвместно с Иржи Марк, по сюжет от Йозеф Пик. Главните роли се изпълняват от Л. Бохач, М. Калофикова, В. Вейражка, И. Петровицка и И. Бек.

Аржентина

Мексиканската артистка Долорес дел Рио е била поканена от една аржентинска филмова къща за главна изпълнителка във филма „Ветрилото на деди Уиндърмир“.

«МЛАДА ГВАРДИЯ»

Кинороман в две серии по А. Фадеев

За ознаменуване 30-годишнината на ленинско-сталинския комсомол съветската кинематография пусна филма «Млада гвардия» — постановка на режисьора С. Герасимов, по романа на А. Фадеев. Това е един достоен подарък на съветската младеж, направен от киноизкуството, което единствено може да оживи образите на любимите герои, да разкаже със живи картини истината за съветските хора, за младежите, одухотворени от безсмъртните идеи на комунизма.

Романът на А. Фадеев е извънредно популярен и у нас, за да има нужда от подробно разказване на неговото съдържание. Той ни представя годините на немското нахълтване в Донецкия басейн — трагичните дни в Краснодон, където една група младежи от комсомола започват борба срещу озверения окупатор.

Първоначално сценарият на С. Герасимов е бил разработен в рамките на романа и първият вариант на неговия филм излиза с недостатъците, които партийната критика справедливо отбелязва, като важни грешки и пропуски на Фадеевото произведение. Беше изтъкнато, например, че в неговата книга не е показана организиращата и ръководна роля на комунистическата партия в борбата на съветските хора против хитлерофашистите. Недостатъчно ярко и убедително е показана също и героичната борба на съветската армия, разгромяваща фашистките пълчища. Неправдиво е показана и самата евакуация на индустриалните предприятия в Краснодон.

Вземайки предвид партийната критика на романа «Млада гвардия» и пиесата, направена по него, С. Герасимов решава да направи втори вариант на своя филм, който да не бъде само просто повтаряне сюжета на А. Фадеев, а тоя сюжет да се разшири тематически, като се вмъкнат всички пропуски и се изправят посочените грешки на автора.

Представянето на филма «Млада гвардия» у нас по една случайност съвпадна с подготовката и провеждането на Петия конгрес на нашата РП(к). Щастливо е това съвпадение, защото «Млада гвардия» е тъкмо филм за воюващата комунистическа партийност, за това — как идеите на Ленин и Сталин — безсмъртните идеи на комунизма — вплътили се в съзнанието на съветските хора, се превръщат в огромна духовна и материална сила. Този филм ни показва, че всичко най-силно и най-хубаво в съветския човек, е възпитано в него от комунистическата партия, — че вдъхновяващата, организиращата и ръководна роля на партията, е онай главна историческа сила, която извежда съветския народ към великите победи на мирното строителство и Отечествена война и изграждането на комунистическото общество.

В едно от заседанията на Нюренбергския процес, Гьоринг, в отговор на запитването на съветския обвинител Руденко, казал, че били направили съдебносна грешка, като нападнали СССР, защото не били познавали и разбирали (както това се виждало по-късно) съветските хора.

Кинороманът «Млада гвардия» дава възможност на всички, за които и до днес съветските хора са една «загадка», да разберат, че комунистическата партия в Съветския съюз и всички други страни, в които тя играе ръководна роля е онай велика преустройваща и организираща човешкото съзнание сила, която обединява волята на милионите обикновени хора за съкрушителен удар срещу гребителството и човеконенавистничеството на империализма и фашизма. Тя е силата, която вдъхновява новите поколения за грандиозното строителство на социализма и комунизма, която мобилизира младежта за героизъм и себеприжертвие, които качества империалистите не познават и не могат да

Из филма „Златният рог“.

разберат, затова правят «съдебносни грешки», струващи на човечеството милиони човешки жертви и колосални разрушения.

В подема, който съпровожда Петия конгрес на партията, трябва широко да използваме голямата мобилизираща сила на филма «Млада гвардия». Към него трябва да се отправи особено младежта, за да се поучи тя от високата комунистическа доблест на съветските младежи, да се вдъхнови от идеите на партията, която ръководи великия градеж на социализма в нашата страна.

Павел Матеев

«ЗЛАТНИЯТ РОГ»

Съветското киноизкуство бележи все по-големи успехи във всички жанрове. Няма област от науката, изкуствата или която и да било страна на живота, която да не е намерила вярно отражение в съветските филми.

Народите на Съветския съюз се пробудиха от своя летаргичен сън и в продължение на 30 години свободно съществуване можаха да проявят своите дарования във всички области на живота. Милioni невежи, неграмотни люде въоръжени с маркс-ленинското учение поведоха борба за култура и постигнаха чудни успехи.

Чували ли сте за Казахстан? Познавате ли тази приказна страна?

За Казахстанската съветска република ни говори новата съветска кинокар-

тина «Златният рог», постановка на режисьора Арон.

Герои на този филм са научните работници от института за скотовъдство, които са си поставили за задача да усъвършенствуват порода тънковокълнести овци, така, че те да могат да живеят по високопланинските пасища през цялата година.

Сложни събития и преживявания, свързани с тази не разрешена дотогава проблема, са били предмет на драматургичното построение на филма.

Съветските кинорежисьори постигат със завиден успех представянето на образи различни по характер, темперамент и пачии на живот, но обединени от един общ идеал — да дадат нещо съществено на своята страна, на своята частлива, млада, социалистическа родина. Националният колорит е представен много реалистично. В по-голямата си част филмът е изработен сред природата. Могъщата природа на Казахстан е дадена в своето величие и красота, която вдъхновява казахите към повече устрем за постигането на съвършен човешки живот. Надали има филм, който така добре да ни показва природата и нейното разнообразие както тази кинокартина за Казахстанската република. Природата тук много често е дадена в нейната суровост, ние виждаме как загиват овцете при снежната буря. Но в същото време ние виждаме и упоритостта на съветския човек в лицето на академика Жакан Досанов, който не се спира пред нищо, дори пред неприязненото отношение на своите колеги и началници, продължава изследванията си, защитавайки твърдо своите научни построения, завършва с успех подетото дело — създава новата порода овце — «Архаромериноса».

Филмът не скрива пречките, които Досанов е трябвало да преодолява, и които при капиталистическия обществен строй не биха му позволили да успее. Съветската власт със социалистически поглед напред през десетилетията, дава възможност за процъфтяване на науката и подобряване на живота.

Любомир Михайлов

«СВРЪХЧОВЕЦИ»

Продукция на чехословашката държавна кинематография от 1948 година. Една филмова драма, на която липсват качествата, за да бъде поне от средна класа. Несполучлив от идейно-художествена гледна точка сценарий, слаба режисура и посредствено, на места лошо актьорско изпълнение.

За тема на филма е послужил един откъс от съпротивата на чехословашкия народ срещу нацистите. В малък град, малка група от хора организират укриване на оръжие. Самото въвеждане в темата бележи една сериозна грешка. Началните кадри рисуват общата панорама на богата земя, огряна обилно от слънчевите лъчи, на благоустроени градове, — с други думи рисуват картина на един доволен, спокоен и щастлив живот, който като че ли не е в рамките на буржоазно-капиталистическия експлоататорски свят. Такъв е смисълът и на дикторския текст, съпътстващ тия кадри. И идва нашественикът, който разрушава тази «идилия» на чехословаш-

кия трудещ се народ. В света имаше само една страна, в която нямаше безработица, експлоатация, страдания — това е великата страна на социализма. Във всички други страни, поради самото им буржоазно-капиталистическо устройство, германското робство само подсили съществуващото страдание на народа, като към дотогавашното социално и икономическо иго, се прибави и националното потисничество на дивите нацисти.

Тръгнало от тук, сценаристите (сценарият е колективно дело) са се помъчили да развият драмата на целия народ и драмата, която става в живота на една трудова жена, на която съпругът, участник в укриването на оръжието, и дъщерята биват убити от нацистите. Самото развитие на драмата обаче, страда от един съществен недостатък. Липсва й първото и необходимо условие на една драма, а именно борбата, сблъскването. Действително господарите свръхчовеци, налагат господството си с бруталност, но това не предизвиква реакция, освен в децата.

За да се получи истинска драма, сценаристите трябвало да противопоставят на нашественика действията на народа. Тогава бихме имали борба и в резултат на нея — и драма. На тази кинокартина липсват и други качества, необходими за драматично произведение. Целият филм, който между другото е доста къс по метраж, се развива съвършено отпуснато, статично. Много от сцените са слаби в мизансцен и актьорско изпълнение (напр. кадрите в магазин на предателя). Съвсем необезбедителни са почти всички образи. Дори финалните кадри на филма, които съдържат доста елементи на внушителност и патетичност с предупредителния зов на изпълнителката «Помнете, помнете, помнете!» не могат да загладят незадоволителното впечатление от филма.

Йор. Величков

«НЯКЪДЕ В БЕРЛИН»

Това е четвъртият следвоенен германски филм, след «Убийците са между нас», «Хайка» и «Брак в сянка».

Но за съжаление той няма и онези малко достоинства, които имат първите три.

Дадена е една картина на «живота» в Берлин. Някъде в Берлин се развива действието. То може би е типично за целия милионен Берлин. Но тази типичност се разпростира само до разрушенията и външната форма на живот. Всичко е развалини. Няма ги грамадните сгради, официалните учреждения. Само зловещи развалини. А и хората са станали развалини. Крадците, вагабондите, контрабандистите, сутенърите и развратниците, естествено, са се увеличили.

А децата никнат като гъби сред развалините. Тук има деца бандити. Има и деца, които се колебаят между доброто и злото. Има и добри деца. Има деца с родители, деца които чакат своите бащи да се върнат от плен и които те вече не познават, и деца, които не знаят къде са техните родители. И почти всички тия деца растят не само сред развалините на къщите, но и сред човешки развалини.

Филмът е посветен именно новечко на проблема за бъдещето на тези деца, чие то детинство протича сред развалините — материални и духовни.

Но ние не можем да разберем в кой Берлин се развива действието. Дали в западен или източен. Каква е разликата външна и духовна между двете части, рязко разделени с демаркационна линия. Това не е нито загатнато.

Филмът е изграден на фона на един зле мотивиран пацифизъм. Доброто и злото тук са дадени съвсем мъгливо, дори метафизично. Измъченият човек тук заявява: «След като ме постигна такова голямо нещастие, (загубил е жена си и детето през време на бомбардировките) аз реших, че за мен животът ми заная-

Из филма „Някъде в Берлин“.

пред ще има смисъл само, като се отдам на добри дела». Но значи ли това да се забрави и прости на онези, които причиниха тия огромни човешки нещастия и на онези, които косвено и пряко ги подкрепяха, а сега се опитват да възстановят отново агресорите като им поставят факлата на пожара в ръцете?

Не, тук вече има нещо съвсем объркано. Не за това днес се бори Вишински в Париж. Той се бори за истинския мир на Берлин и цяла Германия, където хората вече знаят, кои са виновниците за войната и ужасите и подпалвачите на нова война, и вече изграждат борческа партия, вече се организират и се борят, като подкрепят усилията на СССР и се ползват от неговото съдействие и помощ. А от този Берлин, именно, няма и следа във филма.

Кинокартината започва с едно дълго и с нищо не мотивирано «трагично» на вид, а съвсем банално и противно благство на един джебчия, а свършва със смъртта на едно от онези момченца, които са останали без родители и са приютени у непознати хора и затова често попадат в мрежите на разни вагабонти и декласирани типове. Такава е именно и съдбата на Вили, героя на филма. Той загива, като става жертва на «морала» на детската банда. Умира с въпроса: «ЗАЩО?». Наистина, защо ли умира това дете? Затова, че децата растят сред развалините без контрол и без грижи за тях, защото родителите или са загинали, или са в плен, или пък нямат време да се занимават с де-

цата си. Но кои са виновниците? Къде се намират? Как трябва да се постъпи с тях? Къде е изходът от това трагично положение? Във филма това не е разкрито.

Кинокартината има за финал устрема към разчистване на развалините. Но защо? За нов реванш ли? За нова война ли? Или за борба за мир, демокрация и социализъм? Това не се знае и не може да се разбере от филма, защото дори не е загатнато.

От гледна точка пък на филмовата техника, трябва да се отбележи, че поради липса все още на ателиета и в този филм режисьорът се е възползвал от съществуващия външен декор и условия — развалините всред Берлин. Но шаблонно и повърхностно е използвал този декор.

Постановката на филма е посредствена, макар на много места режисьорът да си служи с външни ефекти. Нито напрегнатата гонитба и преследване в началото, нито немотивираното и напрегнато изкачване на Вили по стърчащата стена, нито десетината други ефектни сцени допринасят за целеустремеността на действието и увличането на зрителя. Една тежка, натуралистична картина из живота на бездомните берлински деца, без основна идея, без ясен и мотивиран изход.

Може би такъв филм да отговаря на сегашния етап от политическото развитие на германския народ в неговата маса, но за нашата публика той е неподходящ и без съответния правилен коментар, той може да доведе до погрешни изводи и заключения.

П. З.

«ГРЕБНИ ПОХОДИ ПО ЧЕРНО МОРЕ И ДУНАВ»

За състоялите се през изтеклото лято два гребни похода по Черно море и Дунав, «Българска кинематография» е направила един бодър, жизнен и интересен късометражен филм. Филм за нашето бурно, волно и непокорно като народа ни Черно море и тихия и бял Дунав. Филм за красотата на нашата родина и за устрема, волята и упоритостта на нашата нова младеж. За зрителя това е 20-минутна екскурзия по Черно море и Дунав. Ето: Балчик, Варна, нос Емине, Несебър, Бургас, Созопол, Царево, И Видин, Козлодуй, Свищов, Русе, Тутракан, Силистра. Тихият Дунав е вече свободен за дунавските народи, които населяват двата му брега, и които той сега свързва във вечна и нерушимата дружба за тяхно общо благо, за мира и социализма.

Но тия гребни походи не бяха обикновени туристически разходки. В тези състезания (черноморското — 250 км., дунавското — 380 км.) нашата младеж показва своята духовна и физическа издръжливост.

Чрез водния спорт нашата младеж се учи и калява. Опознава нашата прекрасна родина, нашето Черно море и Дунав, укрепва физически и душевно, за да може, когато това се наложи, без колебание със същия устрем и упоритост да опази свещената ни свобода от посягателствата на враговете. Чрез спорта нашата младеж се готви за труд и отбрана.

Йор. Вел.

„МЛАДА ГВАРДИЯ“

Героичната история на »Младата гвардия«, разказана в една от най-ценните от съветските читателски книги — романа на А. Фадеев, трябваше да се въплоти и бе въплотена в киното. Разказът за подвизите, чувствата и мислите на младогвардейците, получи на екрана видим, нагледен израз.

Задачата беше трудна. Трябваше не просто да се повтори романа, не да се илюстрира той, а да се върви по-далеч, да се преодолеят неговите недостатъци. Трябваше да се види и покаже историята на »Младата гвардия«, като един от епизодите на всенародната борба против фашистките завоеватели, водена по даден план под ръководството на партията. И най-после трябваше да се постигне това: прекрасните образи, които са запечатани вече в съзнанието на милионите, не само нищо да не загубят при своето екранно въплотение, но и да придобият тази неповторима конкретност, извън която образът на екрана не може да стане народен

Кой би могъл да осъществи тази задача, ако не представителите на самата комсомолска младеж, която се прослави в борбата в редовете на »Младата гвардия«, кой, ако не връстниците на младогвардейците? Кой можеше да постави такъв филм, ако не режисьорът, за когото темата на съветската младеж бе станала негова лична тема? Идеята за постановката на филма »Млада гвардия« възникна при учебната работа на Сергей Герасимов със студентите от Държавния институт за кинематография съвсем естествено. Тя не можеше да не възникне, понеже отговаряше на творческите задачи, които бяха поставили пред себе си режисьорът и неговите ученици. Понеже бе подсказана от жизнения път на тази младеж, от творческия път на самия Герасимов.

Съветските юноши и девойки от предвоенното време — строители на градове, покорители на Арктика, възпитатели на по-младото поколение — се виждаха във филмите на Герасимов и чрез това укрепваха своята вяра в родината, в партията.

Възникват на екрана кадрите от филма »Млада гвардия« и мислиш за началото на творческия път на Сергей Герасимов.

На поетическата приподигнатост на много филми Герасимов противопоставяше »понижения тон« на говора, привидно незначителните срещи, разделяния, мимоходом казаните думи. При това противопоставяне той изхождаше от дълбоката увереност, че именно така живеят хората, и така трябва да бъдат показвани.

Герасимов бе уверен, че патосът на новата действителност, на новите отношения между хората може да се

От Леонид Трауберг кинорежисьор

види и покаже в обикновеното, »прозаичното«, всекидневното. В това той имаше право. Но случи се така, че в разгорещеното при споровете той понякога съзнателно стесняваше картината на света, в който действаха неговите герои, отказваше се от остри конфликти, биваше подчертано »камерен« в своите филми.

Отношението на Герасимов към възникващия милионите читатели роман на Фадеев беше закономерно, но все пак при първите кадри на кинокартината възниква лека тревога. Колкото и хубави по своему да бяха филмите на Герасимов, колкото и убедителен да беше изборът от него метод, самата полемика по метода довеждаше понякога до значителни загуби.

Борейки се против неуместните обобщения на нямото съветско кино, Герасимов често се отказваше от широки обобщения в своите филми. Малкият конкретен свят на зимния лагер, светът на далечния строеж, светът на селото по своему говореха за величието на епохата, но не беше ли премного тих гласът? С такъв ли глас трябва да се говори за бурните дни, за постъпките на краснодонските герои?

Но още при първите широки кадри на пролога на филма »Млада гвардия« опасенията отпадат. Така, както и неговите герои, Герасимов е израснал. Той се е изменял, учейки се от епохата, учейки се и от собствените си филми.

В големия свят на новите, големи хора, големи въпреки своята младост, влияе при първите сцени на »Млада гвардия« и сами ставаме по-големи, когато идва краят на филма.

Пред нас не е само малкият Красодон, не е само група решителни младежи, — тук се говори за световите, за сблъскването на световите, и това е главното във филма. На света на червевите и отровните паяци е противопоставен възвишеният жив свят на хората, които трябва да живеят, които има защо да живеят, на които по право се е паднала най-голямата чест: да отдадат живота си за родината, за човечеството.

Като е следвал най-хубавите страници на романа режисьорът върно и с любов показва на екрана сцени от живота на десет-дванадесет млади хора — авангарда на големия отред на героите. На екрана денят се сменя с ден, седмицата със седмица и вие чувствувате, че не е по силите ви да стигнете до края, без да бликнат предварително в очите ви сълзи: неочакван финал няма да има: на героите е отредено да умрат, а вие сте се сродили с тях, и възниква най-висшата реакция на зрителя: гняв, протест, скръб.

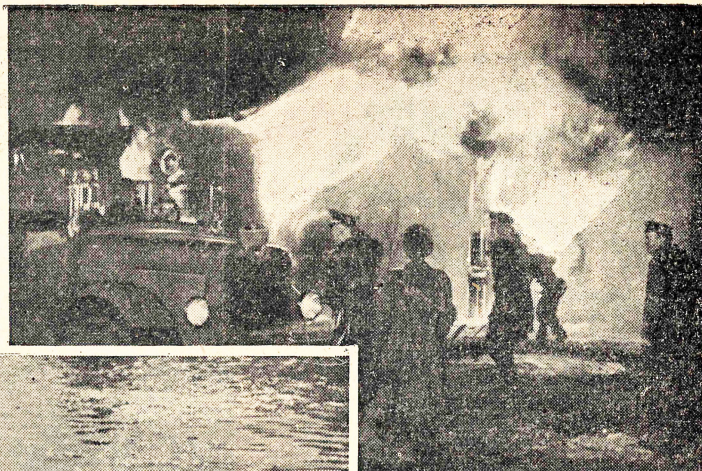
Когато филмът завършва с такава реакция, по неговата оценка не може да се спори: победило е изкуството на автора, на режисьора, на актьорите, победило е киноизкуството.

»Млада гвардия« е нов успех на съветския писател. Цял етап в живота на съветските кинематографисти е свързан с името на Александър Фадеев, с неговите горещи думи на художник за пътищата към реализма. И въпреки грешките на романа »Млада гвардия«, главното в него — любовта към родината, към делото на комунизма, към хората, — победи и във филма.

»Млада гвардия« е успех и на автора на сценария Сергей Герасимов. Той успя така органично да въплоти в художествената тъкан на кинокартината дълбоките по смисъл указания за партията, че сега не знаеш какво е пресниmano във филма: всичко е органично и високохудожествено, правдиво и неразделимо от развитието на филма.

»Млада гвардия« е нов успех на оператора Владимир Рапопорт. В своята работа операторът се е отказал от всички външни ефекти, които биха могли да отклонят вниманието на зрителя от главното, от борбата на младогвардейците. Неговият език е точен, дава-

ничен, понякога дори сух. Рапопорт правилно е разбрал своята задача и успешно я е решил: достатъчно е да си спомним кадъра от нощната река, която юношите преплуват: този кадър не е вече фотография, а е целият смисъл на сцената. Уверено и силно трактувайки пейзажа, Рапопорт по малко се грижи за портретите, за моделирането на лицата, и това е което му предстои да постигне и което той без съмнение ще постигне.

Един от първите филмови композитори, ако ли не първият, беше Димитър Шостакович, който дойде преди 20 години в киното. Не малко грешки и поражения имаше при този композитор. Грешки имаше и в работата му в киното. В музиката към »Млада гвардия« Шостакович постигна същата строга простота и емоционална сила, която отличава и другите създатели на този филм. Възлунващият пролог, тържественият реквием, сатирическият остър марш на немците, дълго ще се помнят от зрителите.

»Млада гвардия« е победен дебют на младите актьори, студенти във ВГИК.

Олег Кошевой (артист В. Иванов), юношата — главатар, е целият устрем и твърдо знание: »Ние ще победим«. Сержожа Тюленин (арт. С. Гурзо): тук точността на показването и ударът върху евтината игра на популярност са доведени от режисора и актьора до блясък (особено при разговора за Фомин, в сцената с Проценко). Неизразимо трогателна и облъхната с поезия е приятелката на Тюленин — Валя Борц (арт. Л. Шагалова). Уляна Громова (арт. И. Мордюкова) е може би малко иконописна и на места лишена от мекота, но изобщо прави впечатление на зрителя със страстността на своята вяра и омразата, с чистотата на духа, с вяропността на лика. Различен от другите влиза в колектива на младежите Иван Туркенич (арт. С. Романов), преминал през армията юноша. И особено ярко се отделя образът на Люба Шевцова. Вчерашна студентка във ВГИК, Инна Макарова е вече зряла актриса, вярно създаваща жизнено-правдивия образ на младата съветска патриотка. Главната заслуга на младата актриса се състои в това, че въпреки многото външни прибавки и преобразования, тя разкрива вътрешната сила на образа, на света, който живее в малката девойка от Краснодар.

Наред с този неспокоен рояк юноши и девойки стоят две фигури на възраст-

ни: майката на Кошевой и Проценко. Във всичките си роли, обикнати от съветския зрител, в »Учител«, във »Великото сияние«, в »Голямата земя«, — Тамара Макарова поражаваше повече от всичко с принципното отношение, с нежеланието да се подава на »киносблазни«. Същите черти — протест срещу сантименталността, сериозност на замисъла — отново изпъкват пред нас в образа на Кошевая. Може би това е било необходимо за да остане образът на тори план, за да не закрива младите герои, но Кошевая в кинокартината изглежда да известна степен обеднена, лишена от своето действие.

Най-важната роля във филма, на секретаря на областния комитет на партията — Проценко, се изпълнява от В. Хохряков, който е наситил богатията с неуловимо тънки, но ценни подробности. С неговото появяване във филма всичко отива на своето място: вижда се перспективата, влиза в събитията неогъваемата воля на болшевика-ръководител, символ на огромната непобедима партия, възглавяваща и организираща при всички условия пламенната борба на съветските хора.

С истинско майсторство са изпълнени сцените свързани с появяването на немците. Режисьорски превъзходно са дадени идването на отряда, фотографването на »героя«, сцената с Люба. И важното не е това, че бляскаво са приложени панорами, че умело е въведен мимоходния говор приличащ на лай. Цялата кинокартина диша не само със страстна омраза към окупаторите но и с презрение към злополучния враг.

Жалко, че от филма е почти изпаднал образът на потисничеството, образът на безжалостното насилие, който е от особено голямо значение. Прекалено дълго Олег ругае ординареца, прекалено шумно се весели младежта на празника на революцията и прекалено лесно се промъкват край часовите младогвардейците. Поизбледнява от това героич-

ната краска, по-малко горд става подвигът на малките момчета и момичета. Не е било необходимо да се показва екзекуцията, жестокостта, силата, но е трябвало да се покаже, че даже червеят когато има в рълетте си автомат може да причини задуха в живота, може да съзладе безчовечен строй.

Трябва ли да се говори за този пропуск, ако на лице е победата в главното? Трябва, и преди всичко зато-

ва, че филмът не претендира за високомерна безспорност. Като мислим за това, което не е постигнато в него — макар и в подробности, ние мислим за новото качество на съветските кинокартини, за отиването напред. Обърнал се към голяма героическа тема, Герасимов не вибрира и намирал това, към което се е стремил: съчетание на широкото историческо платно и всекидневните дребнички черти на личния живот. Битовата трактовка на отделни сцени приглушава понякога тяхната звучност. Така, не е доведен до патос кадърът с издигането на знамето в пленения град. Така, в сцената на вечеринката не се чувства забележителния образ на »празник в обкръжаване. Всичко това е данък на по-ранните полемически преувеличения и спорове, които са се изживели. Но освобождавайки се от тази полемичност на режисьорската трактовка, Герасимов превъзходно решава сцената на слушането речта на Сталин по радиото, сцената в затвора, сцената на екзекуцията.

Всичко това, обаче, може да бъде простено за дълбоката наситеност във финалните сцени, в които така просто и така силно е показана великата същност на младите комунисти, израснали в Съветската страна.

Те продължават да живеят — тези юноши и девойки — в страниците на романа, в песента, на платното на екрана, в сърцата на милионите.

Техният живот е продължен чрез средствата на съветското изкуство, огледано от партията на Ленин — Сталин.

Кинокартината излезе в дните на 30-годишнината на ленинския комсомол, като пряко претворяване на неговите лозунги, и в нея зрителът ще види живия и безсмъртен образ на съветската щастлива и горда младеж, възпитана в комсомола от партията на Ленин — Сталин.

ПЕРСОНОВ СПОСОБ

(СИСТЕМА ЗА РАЗДЕЛЯНЕ
НА ТОНОВЕТЕ)

Техническите постижения в производството на фотохартии, с големия избор на градации и повърхности, ни дадоха възможност да нагаждаме хартията към особеностите на сюжета, плътността и градацията на негатива.

Въпреки този голям избор на градации, позитивният отпечатък не може да предаде онова богатство от тонови стойности, които се съдържат в негатива.

Ако си поставим задачата да побере м върху хартията, съдържащата се в негатива, гама от тонови стойности, или по-точно ония тонови стойности, които са най-необходими за художественото оформяване на снимката, трябва да прибегнем до специален начин на копиране или увеличаване наречен »Система за разделяне на тоновете« или »ПЕРСОНОВ СПОСОБ«, разработен и пригоден за малкоформатната фотография в началото на миналото десетилетие от Франкфуртския фотограф Алфред Персон.

Негативният материал не може да овладее всички тонови нюанси, които човешкото око различава в един пейзаж. Тоновият обхват на негативите от пейзажи в мъгла и далечни планински изгледи (панорами) се движи между 1:5 до 1:10 докато при вътрешни снимки той може да достигне до 1:1000 и повече. Тоновият обхват на негатив от един обикновен пейзаж със светъл преден план е около 1:80—1:100. Това е разбира се нищо в сравнение с човешкото око, което може да различи в един пейзаж тонови нюанси в един обем от 1:1 милион и повече.

Във фотографията не е необходимо да предадем тоновата гама в нейните най-подробни и нежни нюанси, така както окото ни вижда.

Най-важното е да предадем светлините със всичките им подробности. Липсата на подробности, особено в големите плоскости от светли петна е катастрофално за една снимка. Средните полутонове свързват светлините със сенките и следователно техният тонов обхват трябва да бъде най-ограничен.

Установено е, че най-мекороботящата хартия може да предаде тоновата гама в един обхват до 1:40, следователно при негативи с по-голям тонов обхват от 1:40 ще се явят неминуемо загуби на отделни тонове, като обикновено сенките ще потъмнеят, светлините

Б р и г а д и р и

ще останат без подробности, а за сметка на тях средните полутонове, задачата на които е, както казах по-горе, само да свържат светлините със сенките, ще се откопират в една доста широка гама.

Опитният фотограф си помага в такива случаи с допълнително осветяване на светлините и задържане на сенките. обаче крайният резултат в повечето случаи е незадоволителен от гледището на правилното разделяне на тоновите стойности.

Все поради това, че хартията не може да преодолее големи контрасти, фотолюбителите на художествената фотография прибегват до силно изравняващи проявители, които дават меки негативи със широка полутонова гама, обаче без добри подробности в светлините.

Единственият начин, при днешното състояние на фототехниката, да се помести една богата тонова гама на сюжет с големи контрасти в ограничения тонов обхват на фотохартията, остава »Способът на Персон«.

Комбинираните благородни процеси разрешиха сполучливо този проблем. По подобен начин може да си помогнем и при увеличаването върху обикновена бромосребърна хартия, като разложим оригиналния негатив в два — един за светлините, а другия за сенките и ги откопираме един след друг. По този начин ще се получат подробности както в светлините така и в сенките, докато гамата на средните полутонове ще се скъси чувствително, от което картината ни ще спечели по-голяма художествена стойност. Този принцип не е нов, той се прилагаше с голям успех в комбинираните благородни процеси — гуми друка, бромел умдрука и др.

Особеният характер на »Персоновия способ« изисква свойствени нему сюжети и съответна обработка на негатива. Подходящи сюжети са контражурни етюди, вътрешни снимки, портрети със силно ефектно осветление и др. подобни, изобщо сюжети, в които преобладават големи контрасти. Особено бла-

годарни са ония мотиви, в които преобладават силни контражурни светлини. овладяването на които е невъзможно с обикновената увеличителна техника.

Подходящи негативи са ония, които доказват добре разработени подробности в сенките и с по-плътни светлини, т. е. малко проекспонирани и по-дълго проявени негативи. Оригиналният негатив в такъв случай служи като негатив за сенките, а процесът на работата се скъсява с два етапа.

Преди изработването на диапозитива по четирите краища на негатива, извън изрезката, се изтеглят с туш по две паралелни тънки линии — пасмарки. Лайка-негативите се маркират, като между перфорацията и междинните светли полета се поставят с гъст разтвор от неоккини или черна покривна боя по едно петно, и след като засъхне боята, се изтеглят с ретушорско ножче или ножче от самобръснач по две паралелни тънки чертички. Тази маркировка се сткопирва, както върху диапозитива, така и върху светлинния негатив и в последствие, при увеличаването на негативите, улеснява съвпадането на контури-те т. е. пасването.

След като поставим маркировката върху оригиналния негатив, изработваме чрез директно копиране диапозитива, който трябва да бъде много мек, с добре разработени светлини. Такъв диапозитив получаваме чрез по-дълго копиране и по-късо проявяване. Диапозитив с прозрачни като стъкло светлини е съвсем негоден.

Подходящ материал за копиране на диапозитива е ниско-чувствителен филм с противорефлексен слой. За лайка-формат може да се употреби тон кино негатив. Съобразно характера на оригиналния негатив т. е. нормален, твърд или много твърд, диапозитивът се проявява в обикновен метол-хидрохинонов или мекороботящ метолов проявител. При това трябва да се внимава, при условие, че сме експонирали точно, да не се проявява нито много късо нито много дълго. Значи едно много точно дозиране.

но проявяване. При по-дълго проявяване светлите полутонове потъмняват много и не могат в последствие да се откопират върху светлинния негатив, а при по-късо проявяване съществува опасност светлините да останат плоски.

Какъв трябва да изглежда диапозитивът — зависи от оригиналния негатив. Колкото по-контрастен е последният, толкова по-мек трябва да бъде диапозитивът. За препоръчване е да се изработят няколко различно степенувани по мекота и да се избере най-подходящият.

Сега пристъпваме към изработването подчертая, че последният представлява най-важния елемент в процеса. От него зависи изцяло крайният резултат. Както казах вече, предназначението му е да даде ония детайли в светлините и най-светлите полутонове, които не биха могли да се откопират при обикновено то увеличаване.

Този негатив се изработва върху твърдо работещ диапозитивен материал и се проявява в метол-хидрохинозов проявител — обичайния по-твърд проявител за увеличавания. Градацията му трябва да клони към твърдост с добри подробности в най-големите светлини и съответно нежия понижение на тоновете градация към светлите полутонове. В средните полутонове и сенките трябва да бъде съвсем прозрачен. Изобщо плътността му да бъде толкова нежна, че при увеличаване върху бромово хартия светлините да дадат добър рисунок, а сенките и полутоновете едва да се покриват със слаб сив тон. Ако този негатив е по-тъпък или по-контрастен отколкото е необходимо, увеличението ще изглежда сиво.

Увеличаването на негативите се извършва със всеки обикновен увеличителен апарат с по-слаб светлинен източник, за да получим по-дълга експонация

за светлинния негатив. Експонацията от този негатив не бива да бъде по-къса от 2 и по-дълга от 6 секунди, и затова се налага да работим със свита бленда на увеличителния обектив, или пък да намалим светлината с млечно стъкло поставено върху кондензатора. Намалението на експонацията се постига още като боядисаме негатива в слаб разтвор от Неококин.

Преди да почнем увеличението, установяваме точно експонацията от всеки негатив по отделно върху пробни ленти, които проявяваме едновременно. Съотношението между двете експонации трябва да бъде около 7:1 т. е. ако експонираме от оригиналния негатив 28 секунди, експонацията от светлинния негатив трябва да бъде 4 секунди. Само една секунда по-дълга или по-къса експонация изменя чувствително резултата.

С помощта на оригиналния негатив установяваме големината на увеличението и изрезката. Чувствителната хартия поставяме в копирна рамка така, че да можем да я движим в разни посоки, заедно с добре закрепената върху нея чувствителна хартия и експонираме от оригиналния негатив толкова, колкото сме установили с пробната лента.

Покриваме след това чувствителната хартия с картон, пуцаме осветлението и очертаваме върху картоната проектираните от негатива пасмарки. Сега сменяме оригиналния негатив с тоя за светлините и без да пипаме картоната, чрез местене на цялата копирна рамка нагласяваме проектираната маркировка от светлинния негатив и отбелязаната вече върху картоната да съвпадат точно, след което отстраняваме картоната и експонираме за светлините.

Проявяването става в твърдо работещ метол-хидрохинозов проявител. Гра-

дацията на хартията трябва да бъде с една степен по-твърда отколкото е необходимо за едно обикновено увеличаване от оригиналния негатив.

Ако експонацията от оригиналния негатив е къса, получават се сиви увеличения с липса на сочност в сенките и загуба на средните полутонове. По-дълга експонация от светлинния негатив дава също сиви увеличения. Най-често любителят може да се заблуди при къса експонация от оригиналния негатив и правилна от светлинния. Увеличението е сиво. Любителят допуска, че е експонирал дълго от оригиналния негатив, експонира втори път по-късо и получава още по-сиво увеличение.

Ето защо предварителните проби трябва да се направят с голямо внимание и точно отчитане на време осветяването и проявяването.

Увеличения, които са получили много слаб воал в светлините подобряваме с разреден разтвор от фармеров отсд-бител.

Известни подобрения в разпределението на светлинните петна, особено на дякои от тях, които са в краищата на картината и пречат да се оформи центъра, се постига чрез допълнително осветяване от оригиналния негатив. Още по-леко се постига това, като покривем с разтвор от неококин тия светли петна още в диапозитива, като не се страхуваме, че ония може да излезе от контурите и да боядиса сенките, които и без това се получават стъклени чисти в светлинния негатив.

Нормалните негативи могат също да се обработят по »Персоновия способ«, и от тях се получават още по-добри и сочни увеличения. Обработката става чрез три негатива, като освен светлинния негатив се изработва още един, твърд, за сенките.

Вл. Димчев.

„Жажда“. Снимка — Вл. Димчев.

Снимката вдясно е изготвена по Персоновия способ.

В пътя на братското сътрудничество

В началото на декември т. г. у нас дойдоха представителите на кинематографията на две братски страни. Главният лиектор на Унгарското национално дружество за кинотърговия д-р. Георг Ангял, и подпредседателят на Комитета за наука, изкуство и култура и ръководител на кинематографията в Албания д-р. Дичитри Каламата, бяха скъпи гости на българските кинематографисти.

След войната това са първите преки връзки, които се установяват между България и Унгария и Албания в областта на кинематографията.

В кратка беседа с д-р. Георг Ангял узнахме някои подробности около унгарската кинематография.

Национализацията в Унгария е обхванала в 100% кинопроизводството, в 85% кинотеатрите. В 75% разпространението на кинокартини.

В Унгария, кинопроизводството е все още малко забавено и не голямо по обем, за сметка на което, обаче, се полагат големи грижи за качеството и идейно-художествената висота.

През 1948 година са били изработени 6 игрални кинокартини, а през 1949 година производственият план предвижда изработването на 12. Тематиката на унгарския филм е разнообразна: наред със сериозните, идейно задълбочени филми, се работят и филми с леко, оперетно комедийно съдържание.

Особено важен момент в кинематографията живот на Унгария, според думите на д-р. Ангял, представлява рязкото насочване на унгарската кинопублика към съветските филми — явление, отбелязано през последните няколко месеца. Броят на зрителите на съветски филми е увеличен 10 пъти! Съветската кинематография спечели и унгарската публика.

Краткият тридневен престой на д-р. Ангял приключи с подписването на договор, който ще даде възможност на „Българска кинематография“ да внесе до 31 март 1949 г. 7 унгарски дългометражни художествени игрални и 10 късометражни кинокартини.

Представителят на албанската кинематография, д-р. Каламата, имаше пред себе си други задачи.

Държана от предишните си управници и фашистките завоеватели в пълен мрак, Албания едва от скоро започна изграждането на своята кинематография. Потърсила в началото след св. ето освобождение подкрепа в югославската кинематография, днес поради зловредната политика на титовата клика, Албания се отказва от тая помощ и насочва вниманието си към братска България.

В Албания все още липсват лаборатории и технически съоръжения, и това спъва до голяма степен производството. И ето тук, българските кинематографисти ще помогнат на своите албански колеги. Производството на албанския кинопреглед ще бъде подкрепено от наша страна възможно най-дейно.

Освен това албанските колеги ще могат да посетят България и пореботят наедно с наши квалифицирани кадри за усвояване на повече знания и придобиване на по-голям практически опит.

Тези няколко положения, отразяващи искрено и безкористно сътрудничество между две братски кинематографии, станаха предмет на договор който бе подписан от ръководителите на „Българска кинематография“ и д-р. Каламата.

Обсъждане на филма „Млада гвардия“ в София

На 4. XII. т. г. в столичния кинотеатър »Димитър Благоев« бе устроено специално представление на кинокартината »Млада гвардия«, като бяха прожектирани наведнъж и двете серии на филма. Преди прожекцията изнесе доклад Атанас Стойков, член на ЦК на СММ, който подчерта огромното значение на партията на Ленин—Сталин за правилното възпитание на съветската младеж в редовете на героичния комсомол и за правилното ръководство на комсомолците и целия народ и през най-тежките дни на борбата срещу фашисткия враг в резултат на което дойде бляскавата победа.

След прожектирането се състоя обсъждане, при което зрителите изразиха своето възмущение и радост от новата прекрас-

Сцена из филма „Млада гвардия“.

на творба на съветската кинематография, и бяха направени ценни и интересни съпоставки във връзка с международното положение и силата на демократичните народи начело с великия Съветски съюз, а също за ролята и значението на

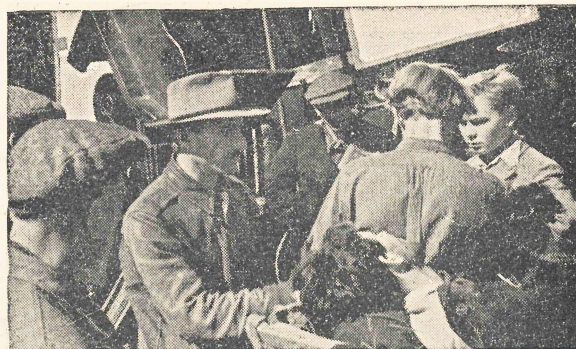
Българската работническа партия — комунисти, която в миналото води нашата героична младеж и най-добрите народни синове на бой срещу фашизма, а днес води целия народ към нова, радостна съдба — към социализма.

ФИЛМ С МИЛИОНИ ЗРИТЕЛИ

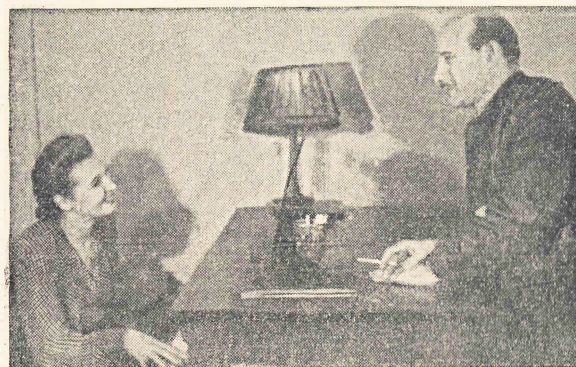
С огромен интерес съветските зрители посрещат прожектирането на филма »Млада гвардия«. В Москва за 30 дни първата серия е била видена от повече от два милиона зрители, а втората серия само за 15 дни — от един милион и половина. За първия месец от прожектирането на двете серии на филма броят на посетителите е стигнал 30 милиона!

В кинотеатрите на Москва са били проведени 90 беседи и 33 лекции посветени на комсомола и организацията »Млада гвардия«, а също така са били устроени изложби на тема »Комсомолът и младежта в игралните филми« и »Организацията »Млада гвардия« според документални материали«.

Кинокартината »Млада гвардия« ще бъде дублирана на 14 езика на народите на СССР. Сега се дублира на казахстански и белоруски.

Момент от снимането на филма „Млада гвардия“ (в средата — режисьорът Сергей Герасимов).

Режисьорът С. Герасимов и неговата жена Тамара Макарова, която в филма „Млада гвардия“ изпълнява ролята на майката на Олег Кошевой.

Ханс Айслер ще пише музиката за филма „Четири славянски демокрации“

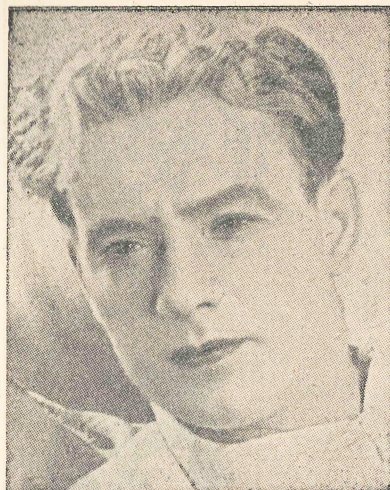

Из бълг. част на филма „Четири славянски демокрации“.

Известният филмов композитор Ханс Айслер, изгонен от САЩ заради прогресивните му разбирания, се е установил да живее и работи в Чехословакия, където дейно сътрудничи на чехословашката кинематография. Първата му работа в тази насока е била музиката към филма »Тройка спатия«.

Сега седмичникът »Филмови новини«, печатен орган на чехо-

словашката кинематография съобщава, че Ханс Айслер се е ангажирал да напише музиката към дългометражния документален филм »Четири славянски демокрации« постановка на режисьора Йорис Ивенси. Ханс Айслер е работил и в миналото с Йорис Ивенси. Той е писал музиката за филмите на Ивенси »Магнитогорск« »Четиристотин милиона«, »Нова земя« и др.

Съветският артист Нещипленко във филма „Далечната годиница“.

Френската артистка Арлетя във филма „Деца на рая“.

До нашите читатели

РАСНИ

Полско-чехословашко киносътрудничество

Полският кинорежисьор Александър Форд ще постави в Барандовската киностудия филм за великия полски композитор Шопен. В снимането на филма ще сътрудничат и някои чехословашки киноработници.

Режисьорът Ал. Форд е работил вече в Барандов при снимане на полския филм „Гранична улица“.

Филм за шахматния турнир за световно първенство

Централната студия за документални филми в Москва, изготвя филма „Световният шампион“. Филмът е посветен на големия шахматен турнир за световно първенство, състоял се в Хага и Москва и завършил с победата на съветския шампион Ботвинник, който стана и световен първенец.

Пражският кинотеатър за младежта през този сезон устройва нарочни представления за най-малките деца. При тези представления на децата ще се разказват приказки, които ще бъдат илюстрирани на екрана. Сами децата ще участват в програмата на тия „часове на приказките“, като ще изпълняват хорово различни песнички. След всяко такова представление ще бъдат проектирани и куклени филми.

Арина Михайлова: група ученички — Ролята на Захар Гарбус (приятеля на Керим) във филма „Далечната годиница“ се изпълнява от В. Д. Нещипленко. Преди това Нещипленко е играл редица роли във филмите на „Мосфилм“ и „Ленфилм“. Последните му филми преди „Далечната годиница“, са „Двубой“, „Двамата приятели“ и „Заклети ергени“.

Мери Валиани, Люба Ковачева, Владимир Ив. Бонев и др., София; Николай Крючков, Русе — Истинското име на Арлетя е Арлет Батия. Родена е в гр. Корбевоа (Франция) на 15 май 1900 г. Баща ѝ е бил тъкач. Първоначално и тя е била работничка. По-късно успява да погледне в театъра, където в скоро време благодарение на интересната си външност и безспорния си талант успява да се наложи като една от големите театрални сили на Франция.

В киното тя започва да работи от 1930 г., като същевременно продължавала да играе и на сцената. В 1939 г. получава наградата „Марезе“ за добре изнесена ѝ роля във филма „Северен хотел“. Участвувала е в следните филми: „Атлантида“, с Бригита Хелм (1931 г.), „Пансион Мимоза“, с Франсоаза Розе (1934 г.), „Любовници“ с Пиер Бланшар, „Дъщерята на Г-жа Ангот“ (1935 г.), „Перлите на короната“ и „Желание“ със Саша Гитри (1937 г.), „Северен хотел“, с Аннабелла, „Малката“ („La petite chose“), „Мираж“ (1938 г.), „Денят насъвва“, с Жан Габен, „Смекчаващи обстоятелства“, с Мишел Симон (1939 г.), „Fric fac“, с Фернандел (1941 г.), „Бура над Париж“, с Ерих фон Щроххайм (1941 г.), „Нощни посетители“, с Жюл Бери (1942 г.), „Жената която най-много обичах“, с Раймунд Руло (1943 г.), „Болеро“ (1944 г.), „Деца на рая“, с Жан Луи Баро (1945 г.), „Мдаам Сан Жейн“ и „Островът на изгубените деца“ (1946 г.).

Иван Ничо от София — Марина Ладнина е съпруга на режисьор, на филма „Сказание за Сибирската земя“ Иван Пирйев. Владимир Дружников не е женен за Вера Василева.

Стефко, Илчето, Катя, Гаученчичи — Ролята на Захар Гарбус (приятеля на Керим) във филма „Далечната годиница“ се изпълнява от В. Д. Нещипленко. Преди това Нещипленко е играл редица роли във филмите на „Мосфилм“ и „Ленфилм“.

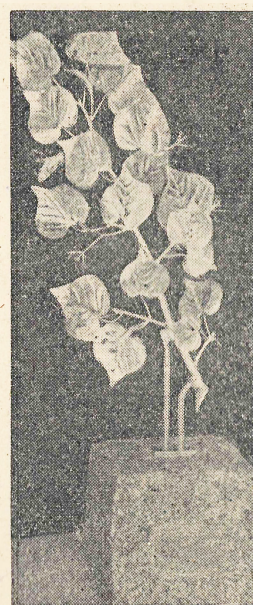
Мери Валиани, Люба Ковачева, Владимир Ив. Бонев и др., София; Николай Крючков, Русе — Истинското име на Арлетя е Арлет Батия. Родена е в гр. Корбевоа (Франция) на 15 май 1900 г. Баща ѝ е бил тъкач. Първоначално и тя е била работничка. По-късно успява да погледне в театъра, където в скоро време благодарение на интересната си външност и безспорния си талант успява да се наложи като една от големите театрални сили на Франция.

Ученички от соф. девич. гимназии; група млади работници; П. Кирилов, София и др. — В списанието ще можем да поместваме само тези песни от филмите „Сказание за Сибирската земя“, „Влакът отива на изток“, „Далечната годиница“ и др., които не се издават от кооп. музикално издателство „Ге рги Кирков“. А песните, от които се интересувате, са вече издадени от това издателство: от „Сказание за Сибирската земя“ — песента за Байкал, старинна сибирска песен и „За-чем, тебях, я, милый друг, узнала“ (песента на Наташа в чайната); от „Влакът отива на изток“ — студентската песен; от „Далечната годиница“ — песента за дружбата и романтист на Гюзел. Адресът на издателството е: София, ул. „Лере“ № 8.

Група млади работници — Книгата „Сценарии на научно-просветни кинокартини“ струва 100 лв. и се доставя от „Българска кинематография“ ул. „Граф Игнатиев“ № 7-Б. Сумата може да се изпрати с пощенски запис, като се добавят и 8 лв. за препоръчително изпращане.

Марията Нанкова, Добрич — Биографията, адреса и снимката на Тайрон Поуерс може да се поместят в бр. 4-5 год. II-ра. Снимката на Владимир Дружников дадохме като приложение към бр. 9 от т. г., а биографията му сме публикували в бр. 13 година II-ра.

Катя Спирова, Пловдив; Мая и Ани, София — Името на артистката от филма „Музика за милиони“ е Джуна Алксон. За Мария Ладнина сме поместили подробна биография в бр. 9 год. II-ра. За Вл. Дружников вижте бр. 13 год. II-ра.

На международния кинофестивал през юли тази година в Марианске Лазне (Чехословакия) съветската кинематография получи шест премии, между които две от трите главни — „Премията на труда“, която бе дадена на филма „Сказание за сибирската земя“ и „Премията на мира“, дадена на филма „Руският въпрос“.

На снимките: в ляво — „Премията на труда“, в дясно — „Премията на мира“.

Редакция и администрация: улица „Граф Игнатиев“ № 7-Б — София. Телефон 2-49-04. Печатница „9 септември“ — София

БРИГАДИРИ СТРОЯТ МОСТ ПРИ ВЪРЕИЦА

Снимка — Ал. Саханджиев